

SEX–БАЛАСЫ

О, СПОРТ, ТЫ — СЕКС!

У вас які разрад па сексе? Ці, можа, дан, пояс? Здзіўленыя? А што тут такога, скажыце мне? У гэтай справе, як і ў спорце, таксама ёсць свае аматары і прафесіяналы, стаеры і спрынтары, чэмпіёны і, прабачце, вечныя аўтсайдары. Ёсць тыя, хто імкнецца да рэкордаў, і тыя, хто дзейнічае па вядомым прынцыпе, што галоўнае — не перамога, а ўдзел. Памятаеце, некалі яшчэ сатырык Жванецкі вылучаў два віды бегу, характэрныя для савецкага чалавека, — на вынік і за вынікам? Застаецца толькі прагадаць словы: «О, спорт, ты — свет!» А свет, ён жа ў кожнага свой. Вось і ў сексе часта прыкладна гэтак жа. Вядома ж, вы правільна здагадаліся, што навеяла тэму нашых нататкаў — мінулая Алімпіяда. Больш за два тыдні запар мы мелі цудоўную магчымасць не толькі фіксаваць рэкорды і адзначаць волю да перамогі спартсменаў, але і бачыць прыгожыя целы саміх атлетаў. І хто пасля гэтага будзе спрачацца, што спорт і секс не стаяць побач, не ідуць поруч?

Яшчэ як стаяць! Прыгадайце хоць бы выявы антычных спартсменаў ці знакамітую скульптуру «Дзяўчына з вяслом» — у кожнага часу свае героі. Галоўнае, каб не як у анекдоте было. Памятаеце? Жанчына кажа сяброўцы: «У мяне мужчына ў ложку — сапраўдны звер». «І як ты яго называеш?» — «Сексуальны янявец…»

Шлях у вялікі спорт пачынаецца рана, затое ў «вялікім» сексе ёсць шанцы атрымацца значна даўжэй. Прынамсі, як героі з чарговага анекдота. Прыехаў дзядуля ў райцэнтр да мужчынскага ўрача і скардзіцца: маўляў, у яго з бабуляй толькі раз на месяц атрымліваецца. Доктар здзіўляецца: «Дык вам жа 84 гады! Гэта ж выдатна!» Дзед у адказ: «А майму суседу 85 гадоў! А атрымліваецца ў яго два разы на месяц!» — «А адкуль вы ведаеце?» — «Дык ён сам кажа!» — «Ну, дык і вы кажыце тое ж!» Хаця і ў спорце не ўсё так безнайздзейна. Хто памятае жарт каманды КВЗ БДУ другога «зорнага склікання»? Баксёр-чэмпіён павесіў на цвік у раздзявалцы свае пальчаткі і сышоў з вялікага спорту. Вядомы тэнісіст павесіў ракетку і выйшаў на пенсію. І толькі плывец ніяк не адважваецца пакінуць спорт…

Калі ў спорце могуць быць як адзіночныя віды, так і камандныя, дык у сексе адзін у полі не воін. Гэта выключна камандны занятак (прашу разумець правільна: ён і яна!). Праўда, і там, і там прысутнічае такая з'ява, як легіянеры, — тыя, хто любіць пагуляць на чужым полі. Памятаеце? Вяртаецца муж з камандзіроўкі і адразу да шафы. Адчыняе дзверцы і кажа сам сабе: «Ужо колькі часу прайшло, як развёўся… А, бач ты, рэфлекс захаваўся!»

Відовішчнасць прысутнічае і там, і там. Толькі ў спорце яна прыцягвае стадыёны, а ў сексе не патрабуе лішніх вачэй. Спартсменаў падбздэрваюць балельшчыкі, каханым даводзіцца разлічваць толькі на падтрымку адно аднаго. Дарэчы, чулі, што людзі кажуць? Калі б шахматысткі падчас гульні суправаджалі свае хады такімі ж крыкамі, што і тэнісісткі, гэта істотна павысіла б увагу да гэтага віду спорту. На вытворчасці экпіроўкі і адзення для спартсменаў зарабілі вялікія грошы шматлікія сусветна вядомыя брэндзі. Пра беднасць тых кампаній, якія вырабляюць ніжняю бялізну для жанчын, чуць таксама не даводзілася. Як і пра вытворцаў латэксных і іншых вырабаў…

Спортам, як вядома, найперш займаюцца для здароўя. Секс у гэтай справе — таксама сродак не апошні. Што жадаюць пры лёгкім недамаганні? «Гарбата і маліна, ложка і мужчына!» Як часам бывае, паспехі (альбо няўдачы) кружаць галаву. Хочацца большага або хочацца рэваншу… Так можна і да допінгу дайсці ў пагоні за жаданым. А вось тут сітуацыя розніцца. Зловіць спартсмена на ўжыванні забароненых прэпаратаў антыдапінгавы камітэт — бывай, медаль, бывай кар'ера. А ў інтымнай сферы «допінг» звычайна нават прызначаецца. Або самі сабе «гульцы» па келіху шампанскага перад «спаборніцтвамі» нальцоў, або (што горш) урач пасля «дыскваліфікацыі» нешта з аптэкі прапіша. Затое потым ёсць усе шанцы аднавіцца, вярнуцца ў «вялікі секс». Як той казаў, лепш прайграць адзін заезд, чым усю гонку. Праўда, пагалоства пра праблемы аднолькава непрыемная ўсім і ў любой сферы інтарэсаў — што ў спорце, што ў сексе.

Яшчэ горш, на мой погляд, калі забываецца першапачатковая мэта — дзеля чаго ўсё робіцца. У выніку пры дапамозе стэроідаў замест рэльефнай мускулатуры атрымліваюцца сапраўдныя «булкі». А секс становіцца спортам — простым сродкам папаўнення асабістай «калекцыі». Дарэчы, гэтым грашаць не толькі хлопцы. Даводзілася чуць і пра дзяўчат, якія па адных ведамах толькі ім прычынах ставілі перад сабой «стаханаўскія планы»…

Новаўвядзенні і змяненні. Пра кёрлінг і скелетон, падаецца, пачулі толькі ўчора, а сёння гэтыя віды спорту сталі алімпійскімі. Хаця, магчыма, гэта не ўсім падабалася ці падабаецца. У інтымнай сферы прыкладна тая ж гісторыя: ну, скажыце, хто чуў раней пра модныя стрыжкі або татуіроўкі на «самых» пікантных месцах? А зараз гэта ўжо ледзьве не трэнд.

Дрэжны той салдат, які не марыць стаць маршалам. А спартсмен імкнецца да звання чэмпіёна, да медаля вышэйшай пробы. Гэта для яго самая галоўная мэта, часам — усяго жыцця. У ложку мы таксама да нечага імкнемся. І «медалі» тут у кожнага свае: ад простага адчування радасці быцця да жадання стаць, напрыклад, бацькам або нават маці-гераінай.

І яшчэ пра адно, бадай, галоўнае, што аб'ядноўвае спорт і секс. І ў тым, і ў другім большасць з нас лічыць сябе вялікімі знаўцамі. Хто б спрачаўся…

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«НАША ГІСТОРЫЯ МОЖА ЗМЯНІЦЬ ЖЫЦЦЁ ЦЭЛАГА ПАКАЛЕННЯ»

У чужы манастыр — са сваімі правіламі!

Міша прызнаецца, што было вельмі цяжка. Даводзілася есці толькі вермішэль, начаваць у спальніках на кухні ў сяброў, удзень працаваць афіцыянтамі, а ў вольны час — пісаць песні. Акрамя гэтага хлопцам увесь час нагадвалі, адкуль яны прыхалі… Але, здаецца, усім насуперак яны стварылі новы гурт — Nuteki.

— Прасоўваць новы бэнд было няпроста. Але яшчэ больш складаным аказалася навучыцца жыць па чужых правілах. Напрыклад, як было ў Бабруйску? Выносіш яблык на вуліцу і першае, што робіш, — дзеліш яго на ўсіх. У Маскве гэта нерэальна. Ты можаш прыйсці ў госці і застацца галодным. І такі прынцып там паўсюль: у грошах, працы, сувязях… У нас і атрымалася штосьці толькі таму, што калектыў блізкіх людзей быў вельмі зараджаны пэўнай ідэяй. Няма ніякіх перашкод, калі ў цябе ёсць мара. Амаль што ўсе шэсць гадоў мы існавалі ў крызісных умовах, без прадзюсара, рабілі і працягваем рабіць нефарматную музыку, і мы ўсё яшчэ на плаву і па-ранейшаму строім напалеонаўскія планы.

3 «Еўрабачаннем», на жаль, не атрымалася. Скажу шчыра, было вельмі крыўдна.

І не за канкрэтны вынік, а за сітуацыю ў цэлым.

Калі ў Беларусі песні гурта круцяць па радыё, таму што Nuteki — гэта ўжо брэнд, то ў Расіі хлопцы застаюцца без ратацыі. Кажуць: нефармат. Пры гэтым прадзюсары вядучых музычных тэлеканалаў і радыёстанцый прызнаюцца: «Вы класныя!…» А потым дадаюць: «Але нам не падыходзіце».

— Бо яны ведаюць, што наша музыка — занадта заходняя для тутэйшых шлырот. Але ў гэтым ёсць і пазітыўны момант — мы канчаткова пераканаліся у тым, што трэба арыентавацца на Захад. Цяпер рыхтуем да выпуску EP (міні-альбом. — Аўт.) з англамоўнымі кампазіцыямі. Акрамя гэтага, у нас ужо распісаны графік удзелаў у музычных фестывалях па ўсёй Еўропе, плануем выступіць і ў ЗША. Дарэчы, на Захадзе аўдыторыя лаяльная, і яна вельмі добра прымае музыкантаў з Усходняй Еўропы. Для тамтэйшай публікі ў гэтым ёсць нейкі шарм. Гэта як рэпер адкуль-небудзь… з Карэі! Нездарма ж увесь свет так скалыхнуў Gangnamstyle.

Прынцып даміно…

Два гады таму Nuteki пераехалі ў Мінск. Перш за ўсё, з-за эканамічнай выгады. Навошта пераплочваць вялікія грошы ў Маскве, калі і ў беларускай сталіцы таксама можна рабіць музыку, толькі па больш «прыемным» цэнніку?! За гэты час хлопцы двойчы ўдзельнічалі ў «Еўрафэсце» — беларускім адборы на «Еўрабачанне», але абодва разы

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

спыняліся за крок да перамогі. Напытанне, што падштурхнула амбіцыйны і самадастатковы гурт паўдзельнічаць у тэлешоу, якое ў апошнія гады славіцца скандаламі і інтрыгамі, Міша адказвае проста:

— Барацьба за аўдыторыю. Кожны год Еўрабачанне глядзяць 300 мільёнаў чалавек. І нават калі б пасля конкурсу на нашу старонку ў «Фэйсбуку» зайшло 100 тысяч чалавек — гэта ўжо быў бы выдатны вынік. Тут я кіруюся пазіцыяй «Why not?» (Чаму не?). Бо прафесійна мы развіваемся па прынцыпе даміно: выпусціў сінгл — адна «даміношка», зняў кліп — другая, запісаў альбом — трэцяя, паўдзельнічаў у «Еўрабачанні» — чацвёртая і г. д. А потым адна з іх падае — і ты раптам бачыш агульную карціну. І разумееш, дзеля чаго ўвесь гэты час працаваў. Мы не ведаем, у які момант і якая «даміношка» ўпадзе, важна проста іх ставіць. З «Еўрабачаннем», на жаль, не атрымалася. Скажу шчыра, было вельмі крыўдна. І не за канкрэтны вынік, а за сітуацыю ў цэлым. Калі сутыкаешся з падобным асабіста, пачынаеш разумець, чаму ў Расіі беларускую музычную культуру працягваюць асацыяваць пераважна з «Песнярамі» і Алесяй. Хіба мы не можам рабіць штосьці сучаснае і якаснае? Можам! Толькі камусьці гэта зусім не патрэбна…

Не ўпусціць свой шанц!

Нядаўна тры песні гурта выбралі для саўндтрэкаў да расійскага фільма «Нерэальнае каханне». Для хлопцаў гэта быў першы падобны вопыт. Аднак дэбюту ў кіно магло б і не быць.

— Спецыяльна для прома мы знялі кліп. Але рэжысёр сказаў, што трэба зрабіць іншае відэа, якое вынікае з канвы фільма. У кліпе галоўны герой фільма павінен быў спажываць алкаголь. Але гэта супярэчыць нашым прынцыпам. Мы не падтрымліваем алкаголь, наркатыкі, разбэшчанасць і г. д. Ні ў якой форме! І прынцыпы мы не парушаем. Пачнём ісці на кампрамісы — страцім самае галоўнае. Каманду… Калі ты робіш крок у бок прынцыпаў, але губляеш фінансы, папулярнасць, уплыў, ты ніколі не прайграеш. А калі здраджваеш прынцыпам дзеля фінансаў, папулярнасці, уплыву, вось тады ты прайграеш самую галоўную бітву ў сваім жыцці. Бітву з самім сабой. У выніку гэтая сцэна была знята без алкаголю.

Але яшчэ больш, чым кіно, Мішу натхняе ідэя напісаць кнігу.

— У ёй я хачу расказаць пра наш шлях ад Бабруйска да Нью-Ёрка (у тым, што ўсё ў нас атрымаецца, мы не сумняваемся). Упэўнены, што наша гісторыя можа змяніць жыццё цэлага пакалення. Звычайны хлопец з рэгіёна, узяўшы кнігу ў рукі, скажа: «Я магу гэтак жа! Маё жыццё не абмяжоўваецца лаўкай ля пад'езда!» І гэты твор будзе не пра тое, што абавязкова трэба кудысьці з'езджаць. Гаворка аб тым, што прывычайвацца да павольнай плыні жыцця — небяспечна. Гэтак можна прайсці доўгі шлях, але так і не даведацца, на што ты здольны. Бо чалавек разумее свой патэнцыял толькі тады, калі ўвесь час шукае новыя выклікі. А ў нас па-ранейшаму быццё вызначае свядомасць, а не наадварот. Завітайце ў любую школу і запытайцеся ў старшакласнікаў пра іх мары. Вы схопіцеся за галаву! Пераважная большасць ад-

Напрыклад, як было ў Бабруйску? Выносіш яблык на вуліцу і першае, што робіш, — дзеліш яго на ўсіх. У Маскве гэта нерэальна. Ты можаш прыйсці ў госці і застацца галодным.

кажа: «Скончыць школу, адвучыцца ў каледжы, паступіць у інстытут, уладкавацца на працу і зарабляць грошы». І ўсё!.. Калісьці з шасці музыкантаў толькі двое паспрабавалі дасягнуць большага. Праз тры гады адзін з тых, хто застаўся тут, прыйшоў на мінскі канцэрт Nuteki ў бітком забіты клуб «Рэактар». У свой час гэты хлопец не рызыкнуў паехаць з намі ў Маскву, бо хацеў давучыцца на зваршчыка. Быў упэўнены, што гэтая прафесія дапаможа яму ў жыцці значна больш. Але калі я ў яго спытаў, ці працуе ён цяпер зваршчыкам, пачуў у адказ: «Не. І наўрад ці калі-небудзь буду…» І, мабыць, хтосьці, прачытаўшы гэтую кнігу, зразумее, што гэта ён — той самы нясмелы музыкант, які, можа быць, губляе свой самы вялікі шанц у жыцці.

Дарына ЗАПОЛЬСКАЯ.

ЧЫРВОНКА
 Ч Ы Р В О Н А Я З М Е Н А

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»; грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі». Галоўны рэдактар КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: першы намеснік галоўнага рэдактара Наталля КАРПЕНКА, рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантакты тэлефон: 292 44 12.

e-mail: posts@tut.by; info@zvyazda.minsk.by

Газета адрэдагавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013,

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 22.315.

Нумар падпісаны ў 19.30 26.02.2014 г.